

Húsz év

A kezdet. Mondhatnám akár: beleveszik a múlt ködébe. De hát nem veszik bele. Itt él bennem, itt él bennünk elevenen. Közhelyesen: mintha csak tegnap történt volna. A Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség elnökségi ülése, Berta Feri felállva mondja: Gyerekek, szervezzük meg ezt a Találkozót. Nincs most ennél fontosabb dol-

Dr. Szöllősy Vágó László

gunk. Kisorosz természetesen vállalja a házigazda szerepét. Dr. Szöllősy Vágó László már jegyzetel is, egymás alá írja a leg-sürgősebb tennivalókat. Perceken belül megszületik a döntés. Berta Ferenc kisoroszi színjátszócsoport-vezető, amatőr rendező, a VMMSZ elnökségi tagja, Szöllősy Vágó László

a pszichológia doktora, művelődésszervező, a VMMSZ főtitkára. Hol vannak már! Ám ami akkor, húsz évvel ezelőtt elkezdődött, az tartósan itt van velünk. S általa, kisugárzása által itt vannak ők is.

Annyit beszélünk mostanában az építkezésről, az építkező közösségről. Egyesek úgy beszélnek róla, mintha most kezdődött volna csak el, mintha velük kezdődött volna. Előtte semmi és senki. Sivatang és pusztaság.

Mintha nem lett volna 1952 nyara – alig nyolc esztendő múlt el kegyetlen megtizedelésünk óta! –, amikor a palicsi Magyar Ünnepi Játékokon ötvenezer délvidéki magyar ember sereglett össze, s mutatta meg a legkülönbözőbb műfajokban, művészeti ágakban elpusztíthatatlan, kiirthatatlan tehetőségét, élni akarását, mintha sohasem lett volna a Magyar Kultúrszövetség, annak kilombosodó, szerteágazó tevékenysége, szétveretése és újjáélesztése, de hát már ennél jóval korábban is Szabadkán, Kúlán, Zomborban, Nagybecskerekben, Gomboson, Kupuszinán és annyi helyen még a kultúránkba való belekapaszkodás és az általa való megtartó építkezés, mintha nem jött volna létre 1992-ben legnagyobb kulturális ernyőszervezetünk, a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség, mintha nagy-nagy erőfeszítéssel nem újítottuk volna fel az Ünnepi Játékokat, ezt az egész tartományt behálózó rendezvénysorozatot, mintha nem is raktuk volna le Zentán, a győzedelmes csata színhelyén a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet alapkövét, mintha...

A húsz évvel ezelőtt lerakott biztos alapokra építkezett a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozója is, a Kárpát-medence legtömegesebb és bátran mondhatjuk, legszínvonalasabb műkedvelő színjátszó összeseregése, a Magyar Nemzeti Tanács kiemelt rendezvénye, erre építkezik ez a jubiláris kupuszini is...

Mit mondjak: nem volt egyszerű elindulni. Berta Feri állandó jelleggel Kisoroszhoz szerette volna kötni a találkozót, aztán közös erővel sikerült meggyőznünk, hogy sokkal inkább betölti szerepét, ha bekalandozzuk vele egész Vajdaságot, egyik esztendőben Bánátban, a másikban Bácskában rendezzük meg.

Berta Ferenc

A legelső Találkozó elég nagy leégés volt: szülőfalumban, Csantavéren volt olyan nap, amikor nézőként nyolcan-tízen lézengtünk az üresen kongó hatalmas színházteremben... Aztán következtek az emlékezete-sebbnél emlékezete-sebb szép pillanatok.

A menekültekkel elárasztott Szilágyi például ismét élni kezdett a Találkozó által, valami hasonló történt a közelmúltban Szajánban is, Kupuszina immár negyedik alkalommal vállalja a hozzáértő és gondos házigazda szerepét, a legemlékezetesebb Találkozó talán mégis Muzslyán zajlott: a NATO-bombázások félbeszakították ugyan a rendezvényt, ám amikor vége lett az egésznek, ott és úgy folytattuk, mintha csak félbe sem szakadt volna...

Hány hozzáértő és lelkes ember végezte ezt az egész közösség számára fontos építkezést! Helybeli lelki elkötelezettek, mellénk álló nagyszerű szakemberek, zsűritagok, a Művelődési Szövetségben és Művelődési Intézetben tevékenykedő embereink, akikhez öröndetes módon felnőttek a most buzgólkodó fiatalok. És természetesen a lelkes és nagyon tehetséges műkedvelők, az őket összetartó vezetők és rendezők, a közönség – a közönség! –, amely nélkül bizony nem sokra mentünk volna, nem sokra mennénk. Az előbb már név szerint is megidézett nagyszerű urak mellett mindenképpen említeni kell Faragó Árpádot és Hajnal Jenőt, akik hosszú éveken keresztül a vállukon vitték, a szívükön viselték a Találkozót.

A jó húsz évvel ezelőtt elkezdődött építkezés most Kupuszinán folytatódik. Ha Isten segít bennünket, jövőre majd a Bácskában. Sok kitaratást, erőt és egészséget, no meg némi szerencsét az építkezőknek!

Dudás Károly

Kedves Színjátszók! Kedves Vendégeink! Kedves Közönségünk!

A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Fesztiválja kerek évfordulóhoz érkezett. Immár húsz éve találkozunk tartományunkból a szép magyar szó terjesztői, az életet jelentő deszkák műkedvelő szerelmesei, hogy bemutassák a szakavatott zsűrinek, de még inkább a helybeli és talán a zsűrinél is jobban értő közönségnek, hogy milyen színházi előadást tudtak elkészíteni ebben a színházi évadban.

Bácskertes már negyedik alkalommal vállalta, hogy a fesztivál házigazdája legyen. Ránk bízta ezt nemes és szép, de embert próbáló, egy egész közösséget megmozgató rendezvényt a szervezők, a fesztivál gazdái. Hiszen jól tudják, hogy Kupuszina vagy Bácskertes minden alkalommal jó házigazdának bizonyult: az előadásokon sok néző volt, a színészek munkáját többnyire vastaps jutalmazta, s a zárónap gáláján sem volt híján semminek sem a hivatásos művész, sem a műkedvelő. Itt jól érezte magát eddig a fiatal, pályakezdő előadó és a kreativitását már többször bizonyított alkotó egyaránt. Úgy tapasztaltuk eddig, hogy a tisztelt zsűri sem panaszkodott a mi vendéglátásunkra. A díjakat pedig nem a helybeliek osztották ki, de a közönségdíj mindig is a nekünk legjobban tetsző, a legkedvesebb előadásnak járt. Reméljük, így lesz ez idén is.

A záróműsorra érkező vendéglőadást is mindig izgatottan várjuk. Mert valljuk be: nem sokszor van része sem

a Nyugat-Bácskának, sem a mi kis falunknak hivatásos előadások élvezésében. S hadd tegyük hozzá, még a nyári Tanyaszínház is el-elkerüli vidékünket, falunkat. Pedig higgyék el, mi is éppúgy kívánjuk a nyári, néha könnyed szórakoztatást, néha pedig az elgondolkodtató, nem harsány, de szívet melengető, a szemünkbe könnyeket is csalogató műsort. Többek mellett azért is vállaltuk az idei rendezést, hogy ezzel kiérdemeljük, kieszközöljük a nyári előadást is.

Szeretnénk megígérni, hogy az elkövetkező tíz napban nem leszünk mostohák sem a vendéglőadókhöz, sem a hozzánk látogató vidéki nézőkhöz, sem a szigorú, de jóindulatú zsűrihez. Sőt, még a *Súgó* munkatársait is segíteni fogjuk erőnkhez és lehetőségeinkhez mérten. És ha a sok néző helyett néha kevesebben leszünk, azt tudják be annak is, hogy a kenyérkereseti lehetőség sokunkat, leginkább a fiatalokat erről a vidékről is messzire szólította. Ők is bizonyára itt lennének velünk egy-egy előadáson.

Kedves Mindannyiunknak kellemes időtöltést, jó szórakozást kívánunk!

A bácskertes/kupuszina Petőfi Sándor Művelődési Egyesület nevében

Balogh Pál elnök

Kupuszinán 2013-ban a Találkozó megnyitóján

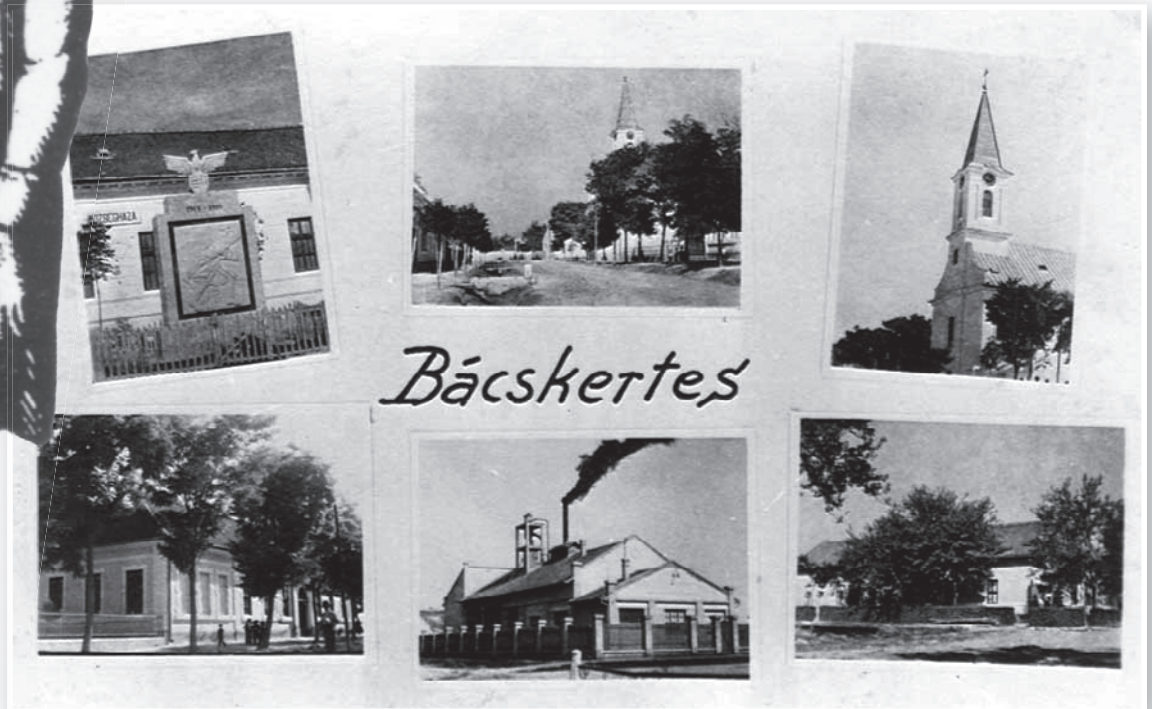
Kupuszina vagy Bácskertes, az értékálló közösség

Kupuszina 1751 óta fejlődő, folyamatosan alakuló közösség. Nevét 1904-ben Bácskertesre változtatták, majd 1918 végétől ismét visszakapta régi elnevezését. Az 1941 és 1944 közötti időben ismét Bácskertes lett a neve. Nyelvét a telepések és a korábban itt élők alakították mai formájára. Ez a nyelvjárás több mint 250 éve él a faluban, s az itt élők alakították/alakítják ilyenre, amilyenek ma a nyelvészek megbecsülését élvezzi. A helyi Petőfi Sándor Művelődési Egyesület 1947 óta folyamatosan ápolja ezt a nyelvben és szokásvilágban megnyilvánuló örökséget.

Hagyományörző néptáncsoport 1934 óta működik a faluban. A Gyöngyösbokrétán, azaz a vajdasági magyarság legnagyobb folklórszemlájén mindig jelen vannak a kupuszinaiak. Kizárólag a helyi hagyományokat mutatják be színpadra állítva: a lakodalmat, a locsolkodást, a táncmulatságot. A táncosokat a helyi rezesbanda, a fúvószenekar kíséri. A művelődési egyesület keretei között működik a Krajcárka népdalkórus. Tájszólásban éneklik a falu népdalait.

A kupuszina József Attila Általános Iskola tanárai jobbára nem helybéliek, mégis ők segítik a gyerekek nyelvi fejlődését és a nyelvtanulást, de a hagyománytanulást is. Hagyományápoló óráikat gyakran a helyi

néprajzi gyűjteményben tartják. Ez a gyűjtemény 1991. március 10-én nyílt meg az egykori kupuszina általános iskola kántortanítói lakásában. A helytörténeti gyűjteményt is kupuszina középiskolás tanulók gyűjtötték össze tanáruk segítségével. Az állandó néprajzi gyűjteményt az elmúlt évek során több ezer érdeklődő tekintette meg, s Európa számos országából jöttek és jönnek ide a népművészetet kedvelők. A tárlat legrégebb tárgya egy komáromi láda 1817-ből, míg a legfiatalabb a XX. század első negyedéből való tulipános asztal. A kiállítás legfőbb értékét a festett bútorok képezik. Ilyen komplett szobabelsőket csak itt sikerült megőrizni a Bácskában. A falumúzeumnak becézett gyűjteményben nyomon követhetjük, hogyan változott a parasztbútor ebben a kis közösségben a XIX. század közepétől a XX. század első harmadáig, s milyen egyedi jellemvonásokat teremtettek a festettbútor-készítő asztalosok. A konyha, a lakószoba és a tisztaszoba berendezése ép és kifogástalan, csak a feltétlenül szükséges konzerválásra nem jutott még elég pénz. Az asszonyok viseletét és kelengyéjét bemutató gyűjtemény szinte teljes (szoknyák, kendők, fehérnemű, fityula, babakelengye, ágynemű, konyharuha), a férfiak szerényebb viselete szintén. A kiállítás felépítése a kupuszina ház berendezésén alapul. A három kiállító szoba a három osztatú ház berendezését tárja elénk. A konyha, a

lakószoba és a tisztaszoba berendezési tárgyait gyűjtötték össze a szervezők az 1970-es és 80-as években.

A faluba érkező vendégeket ámulatba ejti a szabadtéri szakrális emlékművek sokasága (csak a faluban 27 kereszt, szobor, képoszlop, kápolna található, míg a falu határában ugyanennyi).

Kupuszina gasztronómiai különlegességét, a mákos rétest leginkább a lakodalomban ízlelhetik meg, de a hagyományosan a nagy ünnepek legbecesebb édessége is ez a rétes. A diós cukorból készített édességek a lakodalmi torták díszei, illetve a vőlegény komája által ajándékozott grillázsbarány.

Dr. Silling István

A kupuszinai nyelvjárás a magyar nyelvjárások egyik, belső migrációval keletkezett nyelvjárászigete. Kizárólag ebben a faluban használatos az egész Kárpát-medencében. A magyar nyelvtudomány és a dialektológia igen későn fedezte fel. Benkő Loránd írta 1961-ben a Magyar Nyelvjárások Atlaszának kutatópontjával kijelölt Kupuszina nyelvéről: „...a felgyűjtött jugoszláv kutatópontoknak talán legérdekesebbike, [...] archaikus nyelvjárást képvisel, a nyelvész a helybeli beszélőket hallva sokszor szinte a kódexek korában érzi magát.” Lakosai a XVIII. század közepén települtek ide. A település nem volt

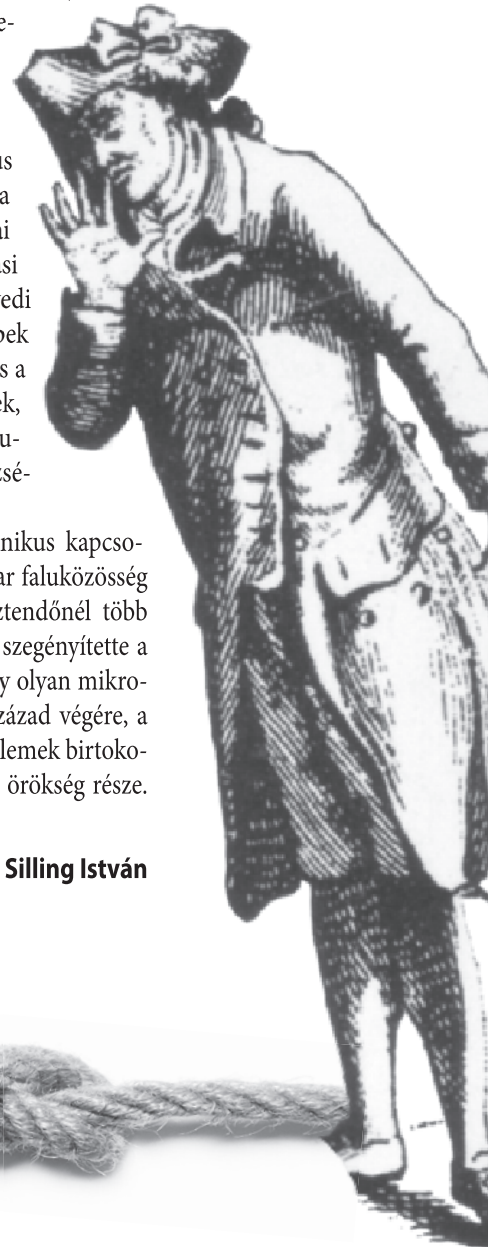
nyelviileg egységes. A kupuszinai nyelvjárás egysége a tájnyelvi szókészletben és a hangkészlet köznyelvtől való eltéréseiben mutatkozik meg. A szókincs és a mondat szerkesztés ugyan hajlik az új hatások befogadására, a hangállomány viszont sokáig bántatlanul él tovább. A falu nyelvét hagyományában, szokásaiban őrzi. A falu lakói, ha elköltöznek, integrálódnak az adott közösséghez, iratlan szabály viszont, hogy aki a településre költözik, annak meg kell tanulnia az itteniek nyelvét, alkalmazkodnia kell szokásaikhoz.

A népszokásaiban, folklórájában több egyedi és archaikus elemet őrzi a falu. Népviselete, nyelvjárásához hasonlóan, egyedülálló az egész magyar nyelvterületen, s a falu története során alakult mai formájára. Néptáncokban szerény, de amije van, az csak itt honos: a friss csárdás és az ugrós, valamint a nők forgása (helyi szóval: hülálás). Az igen ritka hagyományos lakodalmakban a vendégek végigtáncolják a falu utcáit a rezesbanda kíséretében, s a nők ilyenkor egyedül is táncolnak, leginkább forognak (ez utóbbi táncmotívum elemzése, ősi jelentéstartalmának kikutatása tánckutatóra vár).

Archaikus népdalai már közkincsek a televízió műsorainak köszönhetően (pl. Fölszállott a páva), s idén már népdalai is megjelennek kötetben hangzó anyag kíséretében. Népi imádságai és a laikus népi szakralizmus hagyományai (pl. a hangos karácsonyi kántálás; a kupuszinai színűre festett megannyi köztéri vallási emlékmű stb.) a hitvilág és a vallás egyedi összefonódását jelképezik. Az ünnepek gasztronómiai különlegessége a mákos és a diós rétes. Hagományos lakásbelsőjének, bútortázanak megőrzött együttese a kupuszinai asztalosok kézügyességét, rajzkészségét, színérzékét dicséri.

A nyugat-bácskai évszázados interetnikus kapcsolatok tárházát jelenti a kupuszinai magyar faluközösség élete. Az itt eltöltött harmadfélszáz esztendőnél több idő alakította, formázta, gazdagította és szegényítette a kupuszinai emberek nyelvét és életét. Egy olyan mikrotársadalmat hozott létre, amely a XX. század végére, a XXI. század elejére teljesen egyedülálló elemek birtokosa. Igazi hungarikum. Mindez a magyar örökség része. Megőrzése általános nemzeti érdek.

Dr. Silling István

A XX. Találkozó köszöntése

A gyorsan száguldó idő, mely a mai világban az információk dömpingjének köszönve a felgyorsulás érzetét kelti az emberben, tulajdonképpen felejtésgeneráló, a mennyiséget a minőség rovására serkentő folyamat, így nemcsak a mától távolabb történetek válnak ködbe vesző, alig érzékelhető nyomokká, de már a közeli tegnap fontos és kevésbé fontos eseményei is törődnek a feleslegesen túlterhelt emberi agyban. A közönyösségbe kényszerült/kényszerített fiatal generáció nem érzi szükségét sem a közeli sem a távoli múlt megismerésének, hiszen annak szajkózásában nőtt fel, hogy „velünk kezdődik a történelem”, minek terhelni az elmúlt idők eseményeivel az önelégültségbe szédült/szédített gondolkodásmódot. Szerencsére a nagy többség mellett vannak olyanok is, akik kérdéseket tesznek fel önmaguknak és környezetüknek, mert felismerték hogy csak válaszok segítségével tudnak eligazodni ellentmondásoktól súlyos valóságukban.

Sokszíniú. Sokrétű tevékenységet mondhat az ember, de egy-egy közösség is a magáénak.

A ma dolgaiban a tegnap történései is benne foglaltatnak. Ismerni kell a múltat hogy megérthessük a jelent és a jövőt is körvonalazni lehessen. Volt idő, amikor az amatőr színjátszás térségünkben

a magyar színházi kultúra fennmaradását biztosította. Ez a két világháború közötti periódus szerteágazó műkedvelő mozgalomban jutott kifejezésre. A magyar vándorszínészek már a XIX. század első évtizedeiben felkeresték vidékeinket, tehát igen korán megszerették az itt élőkkel a színpad varázslatos világát. Amikor 1945-ben megalakult az első hivatásos magyar színház, a Vajdasági Magyar Népszínház, a társulat egy része a műkedvelői múlttal rendelkezők soraiból verbuválódott. De az amatőr színjátszás hagyománya is tovább élt a helyi kultúrotthonokban. A Vajdasági Magyar Kultúrszövetség továbbképzéseket is szervezett a számukra.

A megmérettetésnek is számos formája alakult ki az idők folyamán. Bajmokon, Kikindán, Kúlán kerítettek sort pl. a kerületi, járási, köztársasági fesztiválra, az országos verseny színhelye pedig Hvar szí-

I. VAJDASÁGI MAGYAR AMATŐR SZÍNJÁTSZÓ SZEMLE

II. VAJDASÁGI MAGYAR AMATŐR SZÍNJÁTSZÓ SZEMLE

KISOROSZ - RUSKO SELO
1997. március 31 - április 10

A VAJDASÁGI MAGYAR AMATŐR SZÍNJÁTSZÓK VI. TALÁLKOZÓJA

gete volt. De a magyar társulatoknak volt egy másik rendezvénye is, amely a magyar amatőr színjátszás ünnepével volt azonos, s ez a Tiszai Ünnepi Játékok volt Magyararkanisán. Sok, később hivatásossá lett színészünk, ezen a rendezvényen tűnt fel, s a Tisza-parti város színpadán aratta első sikereit. Ábrahám Irén, Korica Miklós, Bitskey István először a csönd városában mutathatta meg képességeit, hogy aztán életpályája is a színjátszás lélekiemelő és szívet melengető égisze alatt folytatódjon.

Hagyomány és új kifejezési formák keresése keveredett az amatőr-tevékenység keretei között. A tradíció és az útkeresés egymást kiegészítve, megtermékenyítve bontakoztatta ki azt az életképes mozgalmat, mely a XX. és XXI. század fordulóján a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozójának a megszervezéséhez vezetett bizonyítván, hogy egy nép múltbéli örökségének jelen- és jövőépítő ereje van.

Káich Katalin

Ilyenek voltunk

A Kupuszinán 2015. április 10-én megnyílt fotókiállítás margójára

*Hát vesd meg lábad ott, ahol megállhatsz,
S azt mentsd, azt a talpalatnyi helyet,
Szikrát a tűzből, cseppet a folyóból,
A töredéket eltört mondatodból,
Minden megmaradt árva keveset:
Ahogy lehet...*

(Reményik Sándor)

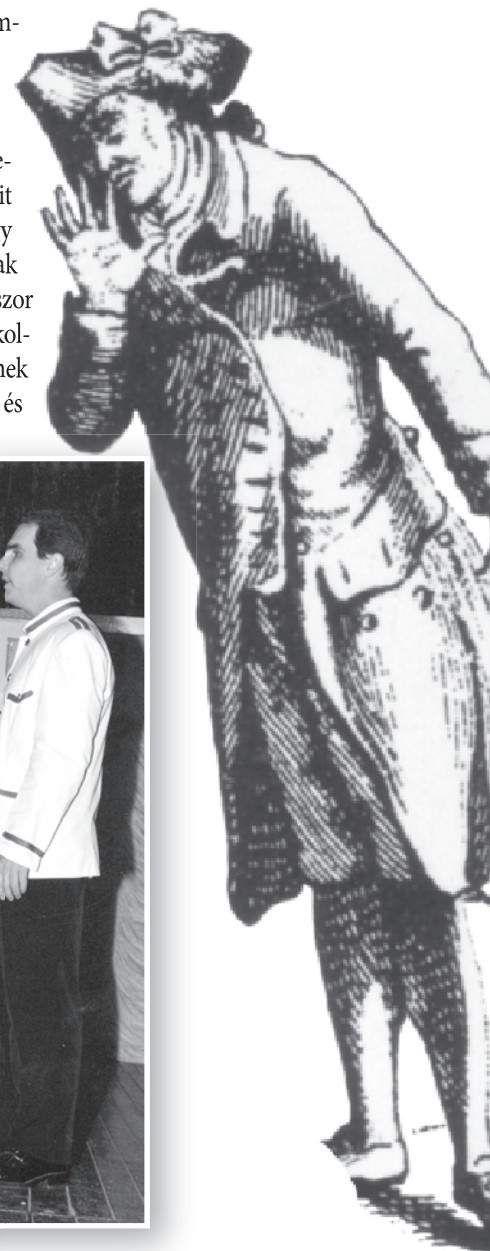
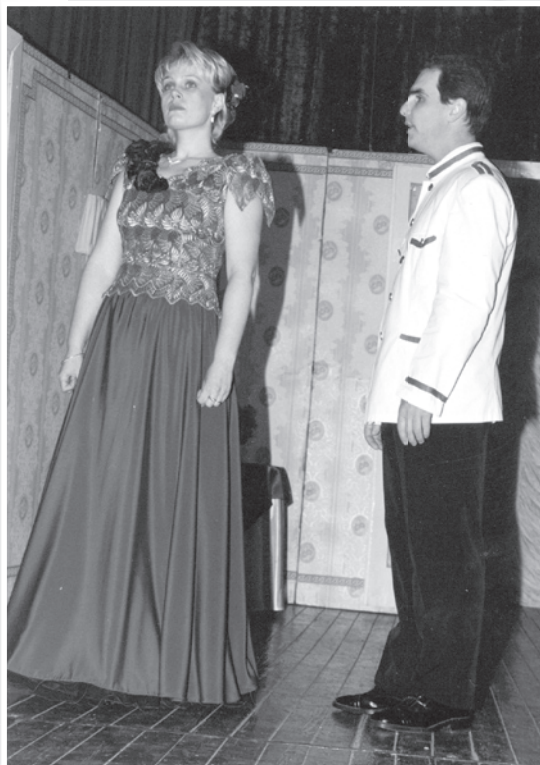
Van úgy, hogy egy ötletet annyira magunkénak érzünk, hogy többen is meg vagyunk róla győződve, mi találtuk ki. Így esett most velünk is. Martina és én, mindketten és ugyanakkor kitaláltuk, hogy a huszadik Találkozóra készüljön egy fotókiállítás az elmúlt évek fényképeiből. Ilyen lett hirtelen.

Ide kívánczik, hogy a magam részéről 2000-ben találkoztam először a Vajdasági Magyar Amatőr Színháztalálkozóival, amikor a gálaműsort a Vajdasági Magyar Versmondók Egyesülete adta Bácsfeketehelyen. A *Szárnyak zenéje* című versösszeállításban én is szerepeltem. Elor Eminával, Hugyik Ellával, Gázsó Hargival, Farkas Hajnival, Móra Klárral és a többiekkel. Én voltam az egyetlen, aki nem mondott verset, csak énekelt az összeállításban. Aztán 2002-ben, a hetedik Találkozó Szabadkán a feketecsi versmondókkal benevezünk egy előadással: George Orwell *Állatfarmját* vittük színre. Ez volt az első próbálkozásunk, amikor „színdarabot” készítettünk. Pál Ágnessel, Kormos Incivel és a többiekkel. Magunk írtuk a szöveggönyvet, magunk raktuk színpadra Krekity Olga és Barta Júlia támogatásával. Hát... több hideget kaptunk, mint meleget. El is ment a kedvünk a próbálkozástól, a lányok maradtak a versek mellett, én pedig mögöttük. 2007-ben a vajdasági versmondók egyesülete nevezett be a Találkozóra, én pedig a csapat háttéremberként kísértem el őket Kisoroszra. A Szép Szó Műhely-

ben készült előadást Pataki András rendezte R. D. Laing írásaiból. *Dujú rili lávni* volt az előadás címe. Provokatív szövegű, progresszív jellegű előadás volt, és szintén több hideget kapott, mint meleget. Ettől kezdve a Találkozón nem vett részt sem a feketecsi versmondók, sem a vajdasági versmondók csapata. Nem baj, maradjon mindenki a kaptafájánál, mondhatnánk. Megsértődtek, mondhatja ilyenkor a Találkozó szervezőgárdája, nem baj, nem kell velük foglalkozni. Ha megsértődtek, megsértődtek.

Így visszagondolva azt mondanám, nem biztos, hogy ez ilyen egyszerű. Most, amikor hetedik éve vagyok tagja a Találkozó szervezőcsapatának (igaz, hogy kétgyerekes szünettel), azt mondanám, nem ilyen egyszerű. Vannak csapatok, akiknek nincs segítsége. Vannak fiatalok, akik üzeni akarnak valamit. Vannak rendezők, akik nem is akarnak beklappolni semmiféle rendszerbe, csak mondani szeretnének valamit. Vannak kezdők, akiknek gyenge a szárnyuk. Ez mind természetes. Nekünk, szervezőknek és nézőknek is mindig van mit tanulni. Nyitottságot, főként. Hogy meghalljuk, amit a színpadról sügnak vagy sügni akarnak nekünk. Sokszor figyelmeztettek erre az évek során kollégáim is, azaz a Találkozó szervezőinek második generációs ősgárdája, Áron és

Martina, de még mindig úgy vagyok vele, hogy lehetne még javítani a hallásomon.

Idén márciusban, amikor az elmúlt 19 Találkozó fotóanyagát próbáltam rendezni, áttekinteni, egy másik arcát ismerhettem meg ennek a rendezvénynek. Hála és csodálat lengte körül ezt a néhány hetet a szívemben. Öröm volt látni a folytonosságot, a folyton megújulást. Megnyugtató volt a tudat, hogy azok a nagyszerű emberek, aki útjára indították, az úton is tudták tartani a Találkozót (itt kérek

elnézést, hogy nem sorolom fel a neveiket, mert nem tudom, kit hagynék ki, mert én csak azt tudom – lopott cikkekből és lopott mondatokból –, hogy Szöllősy Vágó Laci bácsi, Berta Ferenc, Faragó Árpi bácsi, Dudás Károly, Hajnal Jenő és Káich Katalin tanárnő nélkül nem lenne). Minden nehezítő körülmény ellenére megmaradt, sőt széles körű elismertséget szerzett magának. Talán azért is, mert megszámlálhatatlanul sokan állnak mögötte. Elképzelni is nehéz, az elmúlt 19 év több mint 300 előadásának elkészültében hány ember vehetett részt. Hányan rendeztek, játszottak, fényeztek, muzsikáltak, sügtak, ügyeltek, ácsoltak, telefonáltak? A Találkozó eddigi 13 helyszínén hányan szerveztek, szaladtak, főztek, mostak, festettek, takarítottak? Nyilván több ezren. Hány családtag támogatta őket elfogadva, hogy estéről estére távol vannak az otthontól? Hány néző buzdította a fellépőket jelenlétével és vas-tapssal az előadásokon? Sok-sok ezer.

Nem hibátlan a Találkozó konstrukciója, és nem hibátlan a szervezése, de valami láthatatlan fonál mégis összetartja, ugyanúgy, ahogy magát az amatőr színjátszó mozgalmat is. Tenni akarás? Az együtt munkálkodás, a közös alkotás öröme? A kifejezés vágya? Az összetartozás vágya? A „nyomot hagyni a világban” vágya? A közlési kényszer? Az ihlet? Jönnek a közhelyek, de nem tudom szavakká formálni azt a hálót, amit magam előtt látok.

Későn fogtunk hozzá a kiállítás megszervezéséhez. És korántsem teljes a kiállítás anyaga. Az eddigi résztvevő színjátszó csoportok közül 46-hoz fordultunk segítségért: küldjék el fotóikat, amelyek az 1996 és 2006 között bemutatott előadásokhoz kapcsolódnak. Abból az időből semmink sincs... A 46 felkért csoport közül sokan nem válaszoltak. De megkeresték, és amit sebtében találtak, beadták a lent felsorolt társulatok, szervezetek. Nekik köszönhető ez a mostani kiállítás.

Feketics Művelődési Egyesület, Bácsfeketehegy
Petőfi Sándor Művelődési Egyesület, Bácskertes
Petőfi Sándor Művelődési Egyesület, Bezdán
Petőfi Sándor Művelődési Egyesület, Tóba
Egység Művelődési Egyesület, Nagykikinda
József Attila Művelődési Otthon, Torontálvásárhely
Németh László Művelődési Egyesület, Nemesmiletics
Népkör Magyar Művelődési Központ, Szabadka
Madách Amatőr Színház, Ifjúsági Pódium, Nagybecskerek
Mara Amatőrszínház, Topolya
Szirmai Károly Művelődési Egyesület, Verbász
Testvériség–Egység Művelődési Egyesület, Kisorosz
Városi Színház, Óbecse
Zentai Magyar Kamaraszínház, Zentai Színtársulat,
Zenta.

Külön köszönet Mess Attilának, Komarek Magdinnak, Balogh Pali bácsinak, Sutus Áronnak, Szél Gabriellának, Kovács V. Sárának, akik mindent megtettek, hogy a régi fotókat megleljék. Kolléganőimnek, Gondi Martinának és Kálló Lillának, akik mindig kisegítettek. De különösen Bálint Tibornak, aki külsőként pogány módon végigdolgozta a húsvéti ünnepeket azért, hogy a kiválasztott fotók most a Találkozó falait díszíthessék.

p.s.: Az enyém csak egy történet a sok száz közül. Vajon hány könyvre való történetet rejt a Találkozó múltja?

H. Lódi Andrea

Ma a Találkozó színpadán

A házigazdáké a színpad először!

A kupuszini csoport az idei találkozón nagy kihívás elé állította önmagát, hiszen tavaly fergeteges siker aratva Szajánban, több díjjal térhettek haza a találkozóról, így idén önmagukat túlszárnyalva kell színpadra lépniük. Vajon a hazai pálya előnyére számíthatnak? Reméljük, idén is azt a letisztult, természetes játékformát láthatjuk tőlük, mint az eddigi években is.

STURCZ JÓZSEF AMATŐR SZÍNJÁTSZÓ CSOPORT,
BÁCSKERTES

Kupuszinán mindig kedveltek voltak a népszínművek, színdarabok, operettek és zenés estek. Az első műkedvelő előadás 1919-ben láthatta a közönség, és osztatlan sikert aratott. A *cigány* című három felvonásos dalos népszínművet id. Sturcz József rendezte, az előadásra a Bocsa-féle vendéglőben került sor. Talán ezek lehettek az első jelei annak, hogy Kupuszina népe igencsak érdeklődik az amatőr színjátszás iránt, és hogy ennek a kis falunak még sok kitűnő amatőr színjátszója lehet.

Minden rendezőnek voltak sikeres előadásai, de a színészek is igyekeztek kitenni magukért. Az előadásokkal itthon 2-3 alkalommal szerepeltek, majd a környékbeli falvakban, közelebbi városokban mutatkoztak be.

A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozóján 1996, tehát az első év óta mindig részt vesznek a kupuszini műkedvelők, és több rangos elismerésben is részesültek. Idén negyedszer lesznek házigazdái a vajdasági amatőr színjátszók találkozójának.

1998 – A *Mágnás Miska* c. előadás fődíjas lett (vendégszerepelhet Zsámbékon), Molnár József a rendezésért Garay Béla-díjas. A legjobb női epizódszerepet Dienes Koleszár Valéria érdemelte ki.

1999 – Tersánszki Józsi Jenő *Kakuk Marci* c. énekes vígjátékában nyújtott alakításért a legjobb férfi epizódszereplő díját Péter István, a legjobb női epizódszereplő díját pedig Dienes Koleszár Valéria érdemelte ki.

2000 – Szigligeti Ede *A cigány* c. népszínművének előadásáért a csapat a közönségdíjat, valamint Péter István a legjobb férfi főszereplő díját kapta meg.

2001 – Kálmán Imre *Csárdáskirálynő* c. operettje Pataki László-díjat érdemelt ki a legjobb előadásért, valamint kivívta a közönségdíjat is. Ez év legjobb férfi főszereplő díját Molnár Oszkár, míg a legjobb női főszereplőnek járó díjat Dienes Koleszár Valéria érdemelte ki. A legjobb férfi mellékszereplő Molnár József lett.

2003 – Görgey Gábor *Szexbogyó* c. bohózatának színreviteléért Garay Béla díjat érdemelt ki a csoport. A darabban nyújtott alakításáért a legjobb férfi főszereplőnek járó díjat Toldi István vihette haza.

2004 – Huszka Jenő – Martos Ferenc: *Gül Baba* című előadásért a közönségdíjat érdemelte ki.

2005 – Fazekas Mihály – Balogh István *Lúdas Matyi* című darabjában nyújtott alakításáért a legjobb férfi főszereplő díja Molnár Oszkár illette meg.

2007 – Jacques Deval *Francia szobalány* c. előadásból Molnár Oszkár kapta a legszebb színpadi beszéd díját.

2008 – Brandon Thomas *Charley nénye* c. előadás közönségdíjas lett. A darabban nyújtott alakításáért a legjobb férfi főszereplő díja Molnár Oszkáré lett.

2010 – Móricz Zsigmond *Egérfogó* című előadásából Guzsvány Flóra kapta a legszebb színpadi beszéd díját.

2011 – Arthur Freed – Nacio Herb Brown:

Ének az esőben című előadásában nyújtott alakításáért a legjobb férfi mellékszereplő díját Guzsvány Attila érdemelte ki Cosmo szerepéért.

2012 – *A játék újra él!* című előadásáért, melyet Molnár József rendezett, a közönségdíjat vihette haza a csapat.

2013 – Az *Én és a kisöcsém*ben nyújtott alakításáért Dienes Blanka vehette át a legjobb női főszereplő, Kata szerepének megformálásáért járó díjat.

2014 – Molnár József rendezésében Kálmán Imre *Marica grófnő* című előadásáért Pataki-díjban, közönségdíjban és a szajáni diákzsúri különdíjában részesült a csoport.

A Sturcz József Amatőr Színjátszó Csoport bemutatója:

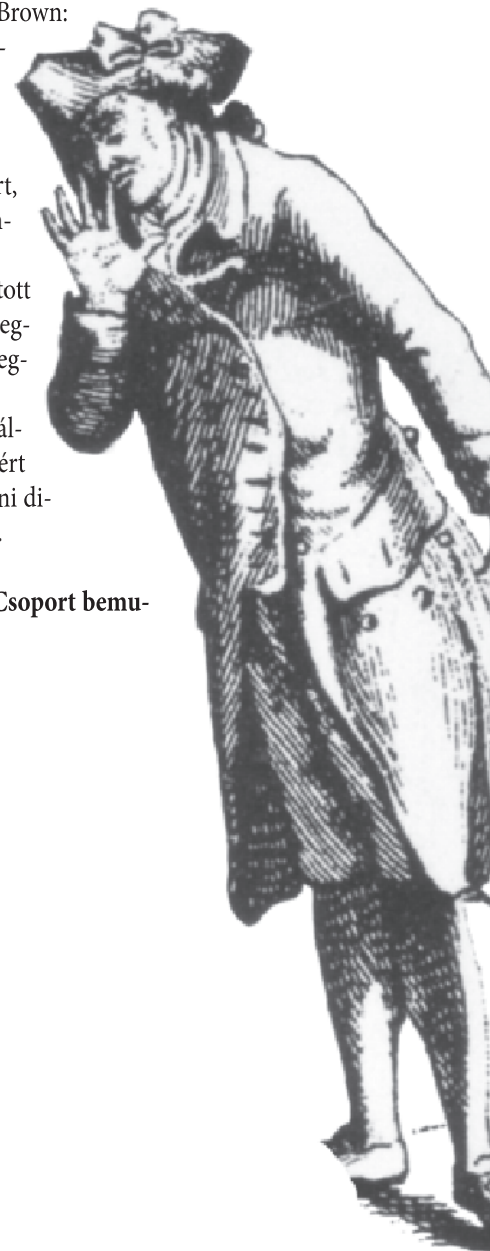
Petőfi Sándor – Kacsó Pongrác:

János vitéz (120')

Zenés daljáték

Szereplők:

- János vitéz – Molnár Oszkár
- Iluska – Prelcec Zsófia
- Bagó – Guzsvány Attila
- Mostoha – Dienes Koleszár Valéria
- Strázsamester – Pilin Endre
- Csósz – Magyar Péter
- Francia király – Fridrik Gábor
- Francia királylány – Tót Abigél
- Bartaló, tudós – Guzsvány Henrik

Táncosok: Sztítás Anita, Csernai Panna, Tadián Viola, Janovics Dianna, Pálincás Hédi, Rekettye Emilia, Csikos Gergő, Tadián Zsolt, Buják Szabolcs, Molnár Márk, Tumbász Dávid, Molnár Gábor, Séri Szabolcs.

Statiszták: Marások Apolonia, Csernák László, Karalitz Nándor, Kiss Gábor, Novics Dávid, Molnár István, Molnár Péter, Molnár Sára, Molnár Zsolt.

A rendező munkatársai:

- Zenei rendező: Dienes László mgr.
- Koreográfus: Tót Zsakiána
- Zene: mgr. Dienes László és Zsivu Péter
- Tehnikai munkatársak: Dienes Ákos, Dobó Dániel, Kuruc Zoltán, Medjedovics Nedelykó, Kurta Gergely és Tumbász Imre
- Sűgők: Molnár Dénes és Agusztinovics Gábor

Rendező: Molnár József

Holnap a Találkozó színpadán

Színházmaraton a hétvégén! Ki fut velünk?

Barry Magee egyszer azt mondta, hogy húsz mérföldet mindenki tud futni, de a következő hat az, ami igazán számít. Valahogy így leszünk mi is ezzel a hétvégével: egy előadást egy nap nem kunszt megnezni, de négyre azért már koncentrálni kell. Vajon a jóból tényleg megárt a sok? Kiderül a hétvégén! Pénteken és szombaton színházmaraton: holnap négy előadást tekinthet meg a nagydemű. Velünk lesznek a Zentai Magyar Kamaraszínház diákszínjászói, a magyarkanisai Fény-Bárka tagjai, a szintén magyarkanisai Gondolat-Jel Társulat és a nagykikindai József Attila színjászó csoport.

Április 11., szombat, 13.30 óra, színházterem

A ZENTAI MAGYAR KAMARASZÍNHÁZ
DIÁKSZÍNHÁSZÓI BEMUTATJÁK:

A társulat szövegeiből összeállítva:
Variációk egy kapcsolatra (60')
Improvizációs gyakorlatokon alapuló játék

Szereplők:

Bakos Anna
Graca Beáta
Győri Szabrina
Kállai Ferenc
Kiss Izabella
Kocsis Egon
Kolić Enikő
Molnár Gábor Kati
Mucsi Krisztián
Pásztor Dániel
Pece Réka
Szeles László
Tóth Bálint
Török Szandra

A rendező munkatársai:

Tehnikai munkatársak: Balog Arnold és Fendrik Mihály

Rendező: Dévai Zoltán és Nešić Máté

Az előadásról: Párkapcsolat? Modern világunk egyik legösszetettebb problémája. Azt mondják, régebben nem volt olyan könnyű feladni egy kapcsolatot, mint ma. Váltakoznak az emberek és a partnerek sorjában, hihetetlen gyorsasággal. Szakítás? Egy igazi tragikomédia, a kiheverési fázisokkal együtt. Újrakezdés? A foltozott nadrág lehet-e még a régi? Érdemes ma még foltozni, vagy bátran új dolgokba kell belekezdeni? Ezekre keressük állandóan a válaszokat. (A rendezők gondolatai az előadásról)

Április 11., szombat, 15.30 óra, színházterem

A MAGYARKANIZSAI FÉNY-BÁRKA BEMUTATJA:

Fekete István:

Rorate (15')

Szereplők:

Illés – László Károly
Máté – Váradai László
1. férfi – Vásár Róbert
2. férfi – Gombos Attila
1. asszony – Engi Livia
2. asszony – Beszédes Andrea
3. asszony – Fehér Slavica

Rendező: Mácsai Mónika

Az előadásról: Megszokásból ragaszkodni valamihez, „mint beteg szilva a fához”, magányosnak lenni... számtalanszor megéljük. Tanuljuk. És közben kapaszkodunk. Ebbe/ebben az előadásban is.

A Magyarokanizsa Községbéli Szociális Védelmi Szolgáltató Központ keretében működő Fény-Bárka társulata fogyatékkal élő felnőttekből áll. Közösségük több mint tíz éve keresi a kapcsolatot és építi a hidat az átlagpopuláció és a fogyatékos emberek között. A világot jelentő deszkákon ma már otthonosan mozognak, örömmel játszanak, és immár másodsor vesznek részt a Találkozózn. Idén a Magyarokanizsai Vöröskereszt támogatásával.

Április 11., szombat, 17.30 óra, színházterem

A MAGYARKANIZSAI GONDOLAT-JEL TÁRSULAT
BEMUTATJA:

Sarah Kane – Euripidész – Lucius Annaeus Seneca
– Jean Racine:

Phaedra (55')

Tragédia

Szereplők:

Phaedra: Bicskei Kata + Antóci Dorottya
Hippolitosz: Katona Gábor + Búbos Dávid
Sztrophé: Ábrahám Gréta
Thézeusz / Orvos: Muhi László

A rendező munkatársai:

Grafika: Oláh Dóra
Jelmez: Lengyel Zita
Zene: Asztalos Alfréd, Gulyás Zsolt
Rendezőasszisztens: Borbély Éva
Koreográfus: Tóth Laura

Rendező: Oláh Tamás

Az előadásról A mostohafiába szerető anya története a világirodalom egyik legismertebb mítosza. Van valami Phaedrában, ami miatt a művészek kétezer-ötszáz éve képtelenek elszakadni alakjától, s az őt halálba kergető büntől.

Az előadás szövegekönyvének összeállításakor négy dráma sorait és karaktereit vettük alapul. Euripidész a *Hippolitoszban* még nagyobb hangsúlyt fektet apa és fiú viszonyára, mint a balsorsú királynő végzetére. Seneca *Phaedrájára* már ólomsúlyként nehezedik nevelt fiának értelmetlen halála. Racine lélektani mesterművében el-képesztő mélységekbe menően formálja meg az irdatlan nyomás alatt gyötrődő feleség alakját, Sarah Kane *Phaedra szerelme* című műve pedig a nihilista fiatalság és az elfojtott érzelmek kegyetlen tragédiája.

Előadásunkban központi szerepet kap a testiség megjelenítése. A karakterek belső kínjai és vívódásai gesztusaikban mutatkoznak meg. Testük is beszél helyettük, mert szavaik már kevésnek bizonyulnak...

.....

Április 11., szombat, 20.00 óra, színházterem

A NAGYKIKINDAI JÓZSEF ATTILA SZÍNJÁTSZÓ
CSOPORT BEMUTATJA:

Háy János:

A Gézagyerek (95')

Istendráma

Szereplők:

Gézagyerek – Tóth Dániel
Rózsika néni – Tóth Ramóna
Banda Lajos – Kószó Endre
Herda Pityu – Tóth Martin
Krekács Béla – Budai József
Ági – Molnár Andrea
Szomszéd férfi – Király Sándor
Szomszéd nő – Kószó Szandra
Marika – Budai Beáta
Vízike – Gábor Szintia
Zsiga – Körmendi Evira

A rendező munkatársai:

Súgó: Buszia Dianna
Ügyelő: Budai Andrea
Fény: Petrovszki Martin
Zene: Kancsár Krisztián
Technika: Barna Áron

Rendező: Király Sándor

Az előadásról A Gézagyerek nem gyűlöl, nem vádol, hanem feltétlenül szeret és hisz. Megbízik bárkiben. Őszinte, nyílt tekintetében mégis ott lapul a vád, mert tiszta, kék szeme hű tükre minden gyalóságunknak, rigolyánkknak, de a bennünk lakó Istennek is. Úgy néz mindent és mindenkit, mint egy okos kisfiú, s ha valóban gyermek lenne, valószínűleg csak legyintene rá a falu népe. De mit kezdjenek a gyerekemberrel, egy szellemileg fogyatékos felnőttel?

A XX. Találkozó szakmai zsűrije

Brestyánszki Boros Rozi

Zentán születtem. Óvodába és iskolába Szabadkán jártam. Aztán Újvidéken egy kicsit egyetemre is, de végül Szabadkán diplomáztam, viszont később Szegeden is éltem. Dolgoztam mint pincérnő, videóki-szállító, tolmács, titkárnő, gombatermesztő, sofőr, szervező, fordító (most ennyi jut eszembe). Ma főként dramaturgként keresem kenyerem a Szabadkai Népszínház Magyar Társulatánál. Kilencéves korom óta szeretek írni. Azóta teszem is. A vajdasági amatőr társulatok munkáját tíz éve követem szeretettel és figyelemmel. És ahogy Hamvas mondja: „Ami voltam vagyok, de ami lettem, nem voltam mindig.”

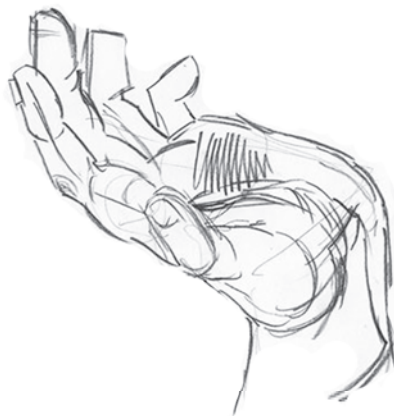
Önálló kötetek: *Decennium – A Szabadkai Népszínház Magyar Társulata 1995/1996–2004/2005* (Forum, 2005), *Színházi alapok amatőröknek – Kézikönyv amatőr színtársulatok részére* (Vajdasági Magyar Művelődési Intézet, 2009).

Jelentősebb önálló drámák: *A révész satuja*, *Érintetlen*, *Stranger in the Night*, *Csörte*, *Fanyar ódium*, *Vörös*.

Jelentősebb adaptációk/parafrazisok: *Moebius* (Abe Kóbo: *A homok asszonya*), *A tengeren nincsen sár* (James Cain: *A postás mindig kétszer csenget*), *Egy elmebeteg nő naplója* (Csáth Géza nyomán)

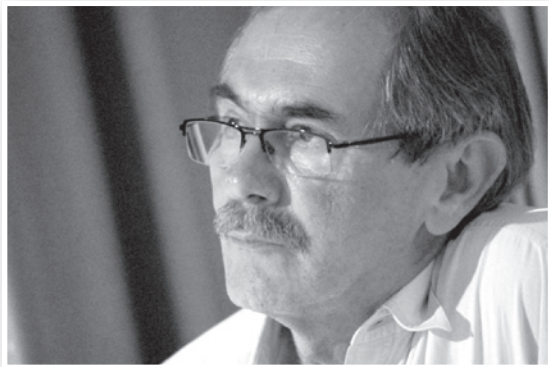
Jelentősebb drámák társszerzőként: *Nem fáj!* (Agota Kristof, Ilan Eldad), *Záróra* (Pálfi Ervin, Szőke Attila, Mezei Zoltán), *Adieu, Bandi* (Kalmár Zsuzsa, Ralbovszki Csaba, Kovács Nemes Andor).

Színházi bemutatók: Népszínház (Szabadka), Katona József Színház (Budapest), Thália Színház (Budapest), Békéscsabai Jókai Színház, Zentai Magyar Kamaraszínház.

A XX. Találkozó szakmai zsűrije

Solténszky Tibor

Soly, ahogyan a szakmában, a színjátszók közül mindenki hívja, hazaérkezik a Vajdaságba. Pályája talán a színházművészet határtalanságát tükrözi, hiszen Európa számos pontján tanult és tanított. Dolgozott együtt a vajdasági magyar színházi alkotókkal a 80-as években, és sokszor ellátogatott hozzánk szakmai és baráti tanácsot adni a mainál még nehezebb időkben is.

Már debreceni gimnáziumi évei alatt csatlakozik az ottani színjátszó csoporthoz. Az egyetem alatt a Paál István vezette Szegedi Egyetemi Színpad színésze, majd diákvezetője lett; tanult József Szajna híres Stúdió Színházában, Jerzy Grotowski Laboratórium Színházában. Oktatói, tréneri munkáját már ebben az időszakban elkezdte, mesterével együtt színésztréninget vezetett Magyarországon sokhelyütt. A nyolcvanas évek elején rövid ideig dolgozott a Stúdió K-ban is.

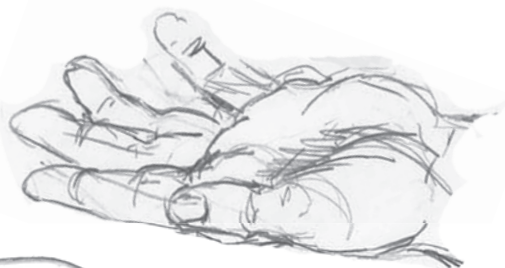
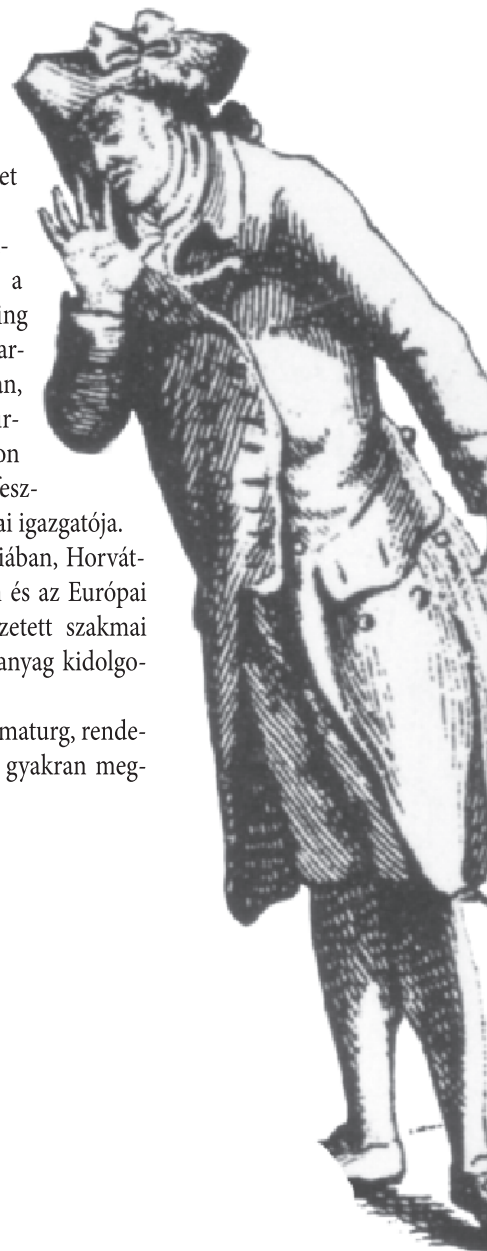
1982. január 1-jétől a Rádiószínház dramaturgia, 2003. január 1-jétől annak megszűnéséig (2011. június 30.) vezetője. Rádiós művészeti tevékenysége mellett számtalan újságírói területen is aktív: újságot szerkeszt, cikkeket ír, olvasószerkesztő, rádiós és tévériporter,

kommentátor; színházi dramaturg; a 90-es években megjelent több verslemez szerkesztő-rendezője. Egyre több szöveget ír színpadra, s egyre többet rendez...

A londoni Nemzeti Színház Kelet-Európának szánt színházi (Seeding a Network) és drámapedagógiai (Branching Out) szakmai továbbképzéseinek magyarországi koordinátora. Tanított Dublinban, az EDERED európai ifjúsági színházi kurzusán, az Interplay '98 drámaíró fesztiválon Berlinben, Athénben, s ennek a vándor-fesztiválnak 2002-ben magyarországi szakmai igazgatója.

Észtországban, Szlovákiában, Romániában, Horvátországban a King Baudouin Foundation és az Európai Kulturális Alapítvány megbízásából vezetett szakmai tréningeket. Több színházi képzési szakanyag kidolgozásában vagy lektorálásában vett részt.

Az utóbbi négy évben szabadúszó dramaturg, rendező, művész-tanár. És ismét boldogan és gyakran megfordul a Vajdaságban.

A XX. Találkozó szakmai zsűrije

Táborosi Margaréta

A vajdasági Zenta városában született, és itt hatott rá meghatározóan a Tisza menti település kultúrája és színházszeretete. Az Újvidéki Művészeti Akadémia elvégzése után majd két évadon keresztül dolgozott az Újvidéki Színház társulatában, színészi fejlődését fokozatosan fejlesztő szerepek megformálásával. Budapesten a Színház- és Filmművészeti Egyetem rendező-koreográfus szakán első generációként végzett 2014-ben, azóta Hernyák György tanársegédjeként dolgozik a Művészeti Akadémián, így továbbadva megszerzett tudását a következő generációk színészeinek.

Rendezéseit többször ihlették vajdasági írók, és a hely specifikus identitása: a *Tavaszi hős kis ibolyák* (Domonkos István írásai alapján) az Újvidéki Színház és a Művészeti Akadémia produkciója, *Az ember komédiája* (Sziveri János élete és versei alapján) a szabadkai Kosztolányi Dezső Színház előadása, Terék Anna *Vajdasági lakodalom* című műve a szabadkai Népszínház előadása. Munkáira a megszokott színházi sablonok felbontása, és a folyamatos rákérdezés jellemző.

Több éve visszajáró vendégtanára a MADT-tábornak, többször vett részt a drámaíróversenyen, és a felolvasószínház munkáiban.

Megjelent:
Magyar Szó, 1996. április 23., kedd

Viszontlátásra Kisoroszon!

**Az ünnepélyes eredményhirdetéssel befejeződött
Csantavéren a vajdasági magyar amatőr színjátszók
szemléje**

Tizenhét alkalommal köszönték meg az amatőr színjátszók és rendezők a tapsot a csantavéri Mendicus Művészeti Központ színpadán. Megvalósult a szervezők és a résztvevők régi álma: végre olyan rendezvényt gazdagított művelődési életünk, amely döntően befolyásolhatja az amatőrmozgalom jövőjét. Immár negyvenhat esztendeje annak, hogy a magyar színi-együttesek nem szervezhették meg a románokhoz, szlovákokhoz és ruszinokhoz hasonlóan a saját szemléjüket. A Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség kezdeményezésére ez az áldatlan állapot most megszűnt. 1996. áprilisában Csantavér adott otthont, színpadot legjobb amatőrjeinknek, akik örömmel vették tudomásul, hogy belső életünk mostantól másképpen szerveződik.

A szemle végén, vasárnap este a szakzsúri – Virág Mihály rendező, Ágoston Pribilla Valéria magyartanár, Banka Livia és Magyar Attila színművészek – eredményt hirdetett. Díjban, elismerésben nem volt hiány.

A találkozó legjobb női főszereplői: **Gyórfi Klára** (Petőfi Sándor ME, Zombor) és **Robotka Angéla** (Arany János ME, Szenttamás). Legjobb férfi főszereplők: **Koleszár István** (Petőfi Sándor ME) és **Mérges Sándor** (Petőfi Sándor ME, Debelyacsa). Legjobb női mellékszereplők: **Csúszó Judit** (Jedinstvo-Egység ME, Kisorosz) és **Varga Katalin** (Petőfi Sándor ME, Muzslya). Legjobb férfi mellékszereplők: **Kollár Béla** (Petőfi Sándor ME, Zombor) és **Robotka István** (Arany János ME, Szenttamás). Legszebb színpadi beszéd: **Korhecz Imola** (Jedinstvo-Egység ME, Bajmok). Legjobb amatőr rendező: **Balázs János** (Petőfi Sándor ME, Muzslya). A szemle különdíját a kikindai Egység ME színjátszója, **Lepár Ferenc** kapta, a legifjabb szereplőnek járó díjat **Gruik Gábor** (Petőfi Sándor ME, Martonos).

A Tanyaszínház nyári turnéján **Horváth Alen** (Petőfi Sándor ME, Bezdán) és **Páncsics Jenő** (Mendicus Művészeti Központ, Csantavér) vehet részt. A zsámbéki (Magyarország) nyári fesztiválra a szakzsúri a **Zentai Színjátszó Társulatot** (Jean Genet: Cselédek) delegálta. A **szenttamási Arany János ME** színjátszói (Marc Camoletti: Leszállás Párizsban) különdíjban részesültek.

Senki sem távozott szárnyaszegetten a szemléről. A szervezők majd levonják a tapasztalatokat. Sajnos a szemle nem váltotta ki a csantavérikben a megfelelő és várt visszhangot – még a diákság is távolmaradt a rendezvénytől, ami érthetetlen és megengedhetetlen – de a vendégek mindegyike köszönetet mondott a helybéli Mendicus Művészeti Központ ügybuzgó fiataljainak, akik nagy-nagy lelkesedéssel áldoztak a kultúra oltárán. Jövőre a szemlét a kisorosziak szervezik.

B. Z.

Arcuk az arcunkhoz

Művészeink, akiknek a szépet köszönhetjük

SKRABÁNY VIKTOR

Skrabány Viktor óbecsei festő 1936-ban született. Beiratkozott a belgrádi Képzőművészeti Akadémiára, de rövidesen átiratkozott a ljubljani Művészeti Akadémia festészeti szakára, Božidar Jakac osztályába, ahol 1962-ben oklevelet szerzett. 1965-től Óbecsén általános iskolai képzőművészet szakos tanár. Huszonöt éven

középiskolásokkal, hivatásos és amatőr képzőművészekkel egyaránt.

Skrabány Viktor igazi művész, személyisége teljesen adekvát módon jelenik meg képein. Halk szavú, finom tónusokban megnyilatkozó ember. Csupa poézis, költészet szól képeiből, muzikalitás árad alkotásaiból. Skrabány Viktor alkotásainak világa emlékezetes élményt nyújt a színek és a formák kedvelőinek. Nem kizárólag a művész bemutatását szolgálják, nemcsak esztétikai látványt nyújtanak, hanem megszívlelendő üzenetet is közvetítenek. Máig hű maradt a föld népéhez, érzékeny szemmel vette észre a nehéz fizikai munkában megfáradt ember méltóságát, szívósságát, kitartását, melyeket szimbolikus látásmódjával gazdagít. Képeiben mindig ott van a továbbgondolás lehetősége. Utóbbi alkotásaira mindinkább jellemző az expresszív kifejezés. A realitás elemei továbbra is jelen vannak, de óriási szenvedéllyel csűrve- csavarva, színezve-torzítva, szépitve-csúnyítva. A torzítások annak következményei, hogy az ember indulatosan lát valamit. Festményei önmagukért beszélnek, sugároznak, és így lesznek hidak lélektől lélekig.

keresztül szervezte a vajdasági Középiskolások Művészeti Vetélkedőjének képzőművészeti részét. 1967-től kiállított az Óbecsei Művésztelep évi tárlatain, 1999-től a 9 + 1 képzőművészeti csoport kiállításán is, míg 1998-ban a világiállításán vett részt Gornji Milanovacon.

Pályájának kezdetén még festett tájképeket is, később azonban már elsősorban portrékat vagy olyan kompozíciókat, amelyek témája az ember. Oltárképeket is készített a péterrévei Szent Imre-templom részére, illetve az óbecsei Szent Margit-templomnak. Nyugdíjba vonult ugyan, de rendszeresen foglalkozik főiskolásokkal és

2015 januárjában Magyar Életfa díjjal kitüntetett festő az utóbbi évtizedekben több rangos díjban is részesült, így mondhatjuk, hogy környezetünk egyik legrangosabb, legképzettebb festőművésze. Tehetségét és szakmai tudását évek óta adja át tanítványainak, diákjainak, pályatársainak, ezzel gazdagítva Vajdaság képzőművészeti életét.

ANTÓCI DOROTTYA

A beceneve Mácó, szinte mindenki így hívja. Tehát Mácó, Zentán született kilencvenhat januárjának negyedik napján. Édesanyja Mária és édesapja István nagy öröme. Valószínűleg a nővére is örült.

Az immáron tizenkilenc éves lány Martonoson él. A Bolyai Tehetséggondozó Gimnázium képzőművészeti szakának negyedikes tanulója. Megtalálható hétfőtől péntekig Zentán, péntektől vasárnapig Martonoson, a tartózkodása nyomokban Szabadkát és

Magyarkanizsát is tartalmaz. Mindenféle művészetek felé nyitott. Nagy kedvence a színház, saját magát is igyekszik kipróbálni ebben a műfajban. A KMV-nek, a KSZFV-nek és a VMASZT-nak lelkes látogatója/részvevője. Tagja a Gondolat-Jel Társulatnak, a Kosztolányi Dezső Színház Színházi Műhelyének. Kilenc évig zongorázott. Szeret énekelni. Mindezek mellett a jövőben a színházban

látja magát. Van egy fehér sündisznója és sok imádni való barátja.

Arcuk az arcunkhoz

Művészeink, akiknek a szépet köszönhetjük

BÁLINTTIBOR

Tördelői munkásságomat 2006-ban kezdtem, a *Képes Ifjúság* hetilap munkatársaként. Jelenleg *Magyar Szó* egyes oldalait, valamint a *Sportvilág* és az *Üveggolyó* mellékleteket tördeltem. Ezenkívül reklámok, hirdetések, plakátok műszaki szerkesztésében is részt szoktam venni.

2008-ban elvállaltam a *Csókai Krónika* műszaki szerkesztését.

2008 és 2012 között a Magyar Szó keretein belül évente a Nyári Ifjúsági Játékokon készítettük a *Játékos Magyar Szót* a fiataloknak.

Az utóbbi időben, pedig próbálok nyitni a netes tartalmak és weboldalszerkesztés irányába is.

Immár másodszor kértek fel a Találkozó különböző tartalmainak műszaki szerkesztésére, amit örömmel vállaltam. Remélem, munkámmal színesebbé tehetem e rendezvény 20. évfordulóját.

BARÁTH ATTILA

Sorsa 2003-ban dőlt el, amikor szinte pénzfeladobásos alapon, nem a zentai Bolyai Gimnáziumba, hanem Szabadkára, a Kosztolányi Dezső Nyelvi Gimnáziumba felvételizett. Azaz a humán tantárgyak győzelmet arattak a természettudományok felett.

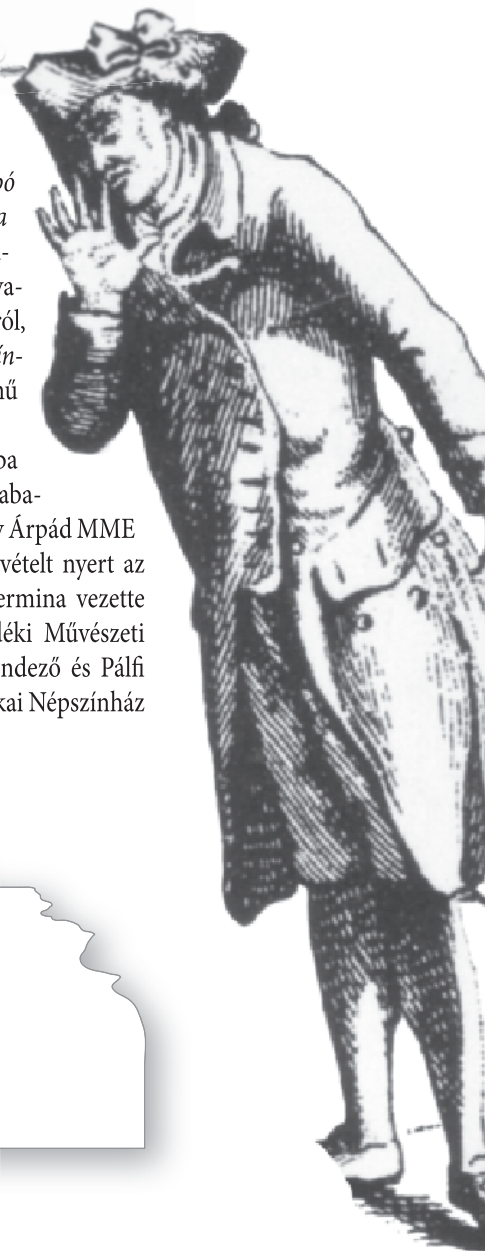
nagyobb munkái a *Kopó Duó: A Tanya 35 nyara* című 9 részes, kulturális valóságshow a Tanya-színház 35. turnéjáról, valamint a *Vándorszínház, csodavilág* című dokumentumfilm.

A színház vonzásába

Már általános iskolában foglalkozott írással, majd később a gimnáziumban és az egyetemi évei alatt több folyóiratban publikált (*DNS, Hid, Sikoly, zEtna, Kilátó, Muradivék* stb.), valamint webes szerkesztője és állandó szerzője volt a *Jelfolyam* online művészeti folyóiratnak.

Gyermekkorától kíséri a vizualitás is, melyet 2007-től kezdve főleg a fotózás, filmkészítés/videózás tesz ki. 2011-től külső munkatársa a Pannon RTV-nek. Eddigi

2001-ben került, és azóta se tud tőle szabadulni. Tagja volt a magyarkanizsai Ozoray Árpád MME színjátszó szakosztályának. 2004-ben felvételt nyert az akkor Kálló Béla és Greguss Erdélyi Hermina vezette Színitanodába, majd 2007-ben az újvidéki Művészeti Akadémiára került, Hernyák György rendező és Pálfi Ervin színész keze alá. 2011 óta a Szabadkai Népszínház magyar társulatának tagja.

IMPRESSZUM

Súgó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XIX. Találkozójának színlapja
Kiadja a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség
A fedőlapot Antóci Dorottya tervezte
Tördelő-szerkesztő: Bálint Tibor
Lektor: Kaszás Angéla
Szerkesztők: Gondi Martina, Hajvert Lódi Andrea, Kálló Lilla, Kiss Anita, Varga Tamás